SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 434/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania, oddelenia skráteného vyšetrovania B. sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009;

- prípisom Okresnej prokuratúry B. č. k. 1 Pn 919/09-7 zo 7. júna 2010;

- uznesením Okresnej prokuratúry B. č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010;

- prípisom Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, spravodajskej jednotky finančnej polície č. PPZ-BOK-FP-IV-121-002/2010 z 31. augusta 2010;

- uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania, oddelenia skráteného vyšetrovania B. sp. zn. ČVS: ORP-2279/1-OSV-B1-2010-ŠE z 13. septembra 2010;

- prípisom Okresnej prokuratúry B. č. k. 1 Pn 919/09-26 z 11. októbra 2010;

- prípisom Krajskej prokuratúry v B. č. k. 1 KN 548/10-8 z 20. októbra 2010;

- uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, I. inšpekčného oddelenia č. ČVS: SKIS-403/IS-1-V-2010 z 22. novembra 2010;

-uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry B. sp. zn. O Pn 900/10 z 23. decembra 2010; a

- prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 1477/10-11 z 3. januára 2011

a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd") bola 24. februára 2011 doručená sťažnosť JUDr. P. Ď. (ďalej len „sťažovateľ"), v ktorej uvádza:

«Po tom, čo som z vyrozumenia poisťovne A., a. s. (ďalej len „Poisťovňa") zo dňa 11. 05. 2009 zistil, že pevná rezerva mojej neinvestičnej životnej zmluvy 84114 nevzrástla minimálne o toľko, koľko som zaplatil v roku 2008, a keďže išlo už o deviaty rok poistenia, keď minimálne o toľko vzrásť mala, podal som v Poisťovni viacero reklamácií. Minimálny rozdiel medzi skutočným a ideálnym stavom bol 332 EUR. Na reklamáciu z 20. 05. 2009 mi Poisťovňa v liste zo dňa 28. mája 2009 píše len reklamné texty a tvrdí, že nerozumiem podstate poistenia, pričom v tejto odpovedi uvádza zas inú sumu stavu mojej poistnej zmluvy, než vo vyrozumení zo dňa 11. 05. 2009. Po pokuse o zmier a po bezúspešnom obrátení sa na Predstavenstvo poisťovne a na jej Dozornú radu listami zo dňa 03. 06. 2009, som podal dňa 24. 08. 2009 trestné oznámenie na Okresnej prokuratúre v Ž., ktoré som doplnil ústne dňa 10. 09. 2009. Podľa listinných dôkazov - riadnych vyúčtovaní Poisťovne za uplynulé poistné obdobia - a vyžiadaného prehľadu rastu pevnej rezervy poistnej zmluvy 84114 za celú dobu poistenia od Poisťovne s dátumom 18. augusta 2009 bolo dokázané, že Poisťovňa falšuje hospodárske výsledky. Vec sa z dôvodu miestnej príslušnosti postúpila do

B. Keďže ešte v apríli 2010 som nemal žiadnu informáciu o vyšetrovaní, podal som dňa 03. 05. 2010 sťažnosť na prieťahy.

1. Reakciou sťažnosti na prieťahy bola listová zásielka zo dňa 07. júna 2010 (1 Pn 919/09-7) prokurátorky Okresnej prokuratúry B. JUDr. P. H., kde táto prokurátorka lživo tvrdí, že som si neprebral zásielku o odmietnutí trestného oznámenia. Jej lživé tvrdenie jej evidentné už z textu jej listu. Okrem toho, nikdy mi žiadne oznámenie nebolo doručované, čo však nikdy nikto nechcel preverovať.

2. Text uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru z Okresného riaditeľstva B. Bc. M. F. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 zo dňa 30. 09. 2009, ktoré mi oneskorene prokurátorka JUDr. P. H. takto poslala, má byť evidentne textom uznesenia človeka, ktorý v dôvodnej obave o vlastné zamestnanie jasné čísla, ktoré svedčia o neodškriepiteľnom deficite na pevnej rezerve mojej poistnej zmluvy 84114, a ktorý evidentne vznikol trestným činom, nazval rovnako ako Poisťovňa len mojou nespokojnosťou, trestné stíhanie takýmto klamlivým postupom odmietol a pre istotu kamufloval doručovanie uznesenia na moju adresu, a dúfal, že sa na celú vec zabudne. Podľa celej dokumentácie pritom išlo o jasné narušenie môjho vlastníckeho práva ako absolútneho subjektívneho práva, zlý úmysel neznámych osôb v Poisťovni bol taktiež evidentný, zlý úmysel členov Predstavenstva a Dozornej rady v Poisťovni bol taktiež evidentný a dokázaný, a mnohé okolnosti naznačovali, že ide o súčasť plošného skresľovania hospodárskych výsledkov Poisťovňou. Pre povereného policajta mal byť však nezákonný postup jednoduchší, než trestné stíhanie manažmentu Poisťovne, ktorá má mať aj v politických kruhoch dobré kontakty. Aj prokurátorka JUDr. P. H. pravdepodobne z rovnakých dôvodov nevyužila jej dozorné oprávnenie dané zákonom a nezrušila jasne nezákonné rozhodnutie policajta, aby mohla sama viesť vyšetrovanie.

3. Maximálne som dodržal riadny postup. Sťažnosť voči uzneseniu ČVS: OR-2720/1-OSV-B1-2009 zo dňa 30. 09. 2009 som podal riadne v lehote dňa 22. 06. 2010 (lehota v rámci riadneho doručenia).

4. Dňa 25. 06. 2010 som poslal podanie Úradu boja proti organizovanému zločinu v B., keďže malo ísť o súčasť organizovaného okrádania klientov Poisťovne. Vyjadril som v tomto podaní aj podozrenie na trestné činy orgánov činných v trestnom konaní: policajta

Bc. M. F. a prokurátorku JUDr. P. H. Toto podanie sa však postúpilo opäť na okresné riaditeľstvo Policajného zboru B. a tam sa stratilo.

5. Dňa 20. 07. 2010 som podal podnet v Národnej Banke Slovenska (ďalej len „NBS“). NBS však namiesto okamžitej kontroly v teréne si vyžiadala podľa jej informovania zo dňa 27. júla 2010 len vysvetlenie od Poisťovne, a podpísala sa pod to. Ide o vyjadrenie z 19. augusta 2010, že vraj mi Poisťovňa asi štyri roky mala pripisovať nadhodnotený stav pevnej rezervy životného poistenia 84114 a že „prechodom na inú platformu dňa 31. 3. 2008 je rezerva načítaná v správnej výške“. Ide o jasný logický, účtovný a právny nezmysel, ktorý mi Poisťovňa dokonca odkázala len prostredníctvom tretieho subjektu (NBS), a navyše odkázala mi to až po roku od reklamácie v samotnej Poisťovni, hoci na to mala dovtedy možností neúrekom.

6. Dňa 25. 08. 2010 som poslal email i doporučený list priamo Spravodajskej jednotke finančnej polície Úradu boja proti organizovanému zločinu pod názvom „Trestné oznámenie na neznámeho páchateľa a podnet na prešetrenie činnosti A., a. s. a Národnej banky Slovenska“. Tento špecializovaný policajný orgán mal byť najkompetentnejším vyšetrovacím orgánom legalizácie príjmov z trestnej činnosti, ku ktorým v Poisťovni a Poisťovňou dochádzalo a pravdepodobne aj dochádza. Poverený pracovník Spravodajskej jednotky finančnej polície pplk. Ing. R. K. sa však zbavil zodpovednosti a vec urýchlene postúpil zas na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru B., kde kolega už označeného policajta Bc. M. F. npor. R. Š. v uznesení ČVS: ORP-2279/1-OSV-B1-2010-ŠE zo dňa 13. 09. 2010 opísal len vyjadrenie NBS z 19. augusta 2010, ktoré je vlastne oneskoreným lživým vyjadrením Poisťovne prostredníctvom NBS.

7. Medzitým som dňa 30. 08. 2010 osobne podal rozšírenie trestného oznámenia na Okresnej prokuratúre B. na neznámu osobu v Národnej banke Slovenska. Týmto sa žiadny orgán činný v trestnom konaní nikdy nezaoberal.

8. Keďže evidentne už išlo o viaceré trestné činy viacerých verejných činiteľov, podal som dňa 23. 09. 2010 osobne ako opravný prostriedok podanie na Úrade špeciálnej prokuratúry na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá ho ale napriek závažným skutočnostiam uvádzaným v tomto podaní aj napriek podozreniu na nadržovanie orgánmi činnými v trestnom konaní páchateľom trestných činov ohľadom daňových únikov posúdila len ako žiadosť o preverenie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom

konaní a postúpila ho Krajskej prokuratúre v B. Táto Krajská prokuratúra s najväčšou pravdepodobnosťou dala neoficiálne avízo prokurátorke okresnej prokuratúry B. JUDr. P. H., lebo táto mi dňa 11. októbra poslala vyrozumenie 1 Pn 919/09-26, v ktorom zas popri účtovných a právnych nezmysloch evidentne nadržuje npor. Bc. M. F., ktorý sa mal dopustiť minimálne marenia úlohy verejným činiteľom (§ 327 trestného zákona v platnom znení), keďže podľa jeho uznesenia z 30. 09. 2009, ktoré mi ani neodoslal v riadnom čase, nesplnil úlohu, ktorú mal splniť v čase, keď mala byť splnená, čím dal páchateľom trestných činov dostatok času na ničenie stôp. Navyše JUDr. P. H. podľa upovedomenia Krajskej prokuratúry v B. zo dňa 08. 10. 2010 (1 Kn 584/10-4) predsa už nemala mať daný spis dispozícii. Prokurátor Krajskej prokuratúry v B. JUDr. D. S. v jeho vyrozumení 1 Kn 548/10-8 zo dňa 20. 10. 2010 opomenul podstatnú časť môjho podania na Úrad špeciálnej prokuratúry zo dňa 23. 09. 2010, vec nazval len záväzkovým vzťahom, hoci išlo krádež z pevnej rezervy neinvestičného životného poistenia, a teda išlo o evidentné porušenie môjho vlastníckeho práva ako absolútneho subjektívneho práva, ktoré musia rešpektovať všetci. Mal pritom jasné dôkazy o trestných činoch prokurátorky Okresnej prokuratúry B. JUDr. P. H., i policajtov Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. npor. Bc. M. F. a npor. R. Š. Priamy úmysel nadržovať týmto orgánom činným v trestnom. konaní zo strany Prokurátora Krajskej prokuratúry JUDr. D. Š. je tiež jasný.

9. Dňa 05. 11. 2010 som poslal podanie Sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, kde opisujem trestné činy doposiaľ spomenutých orgánov činných v trestnom konaní, ktoré dokladám riadnymi listinnými dôkazmi. Odpoveďou ale bolo chaotické uznesenie ČVS: SKIS-403/IS-1-V-2010 mjr. Ing. Z. D., v ktorom odobruje postup Bc. M. F., hoci jej tvrdenia ohľadom sporného doručovania/nedoručovania prvého uznesenia tohto policajta sa zas rozchádzajú s tvrdením prokurátorky Okresnej prokuratúry B. JUDr. P. H., a hoci Bc. M. F. minimálne nedbanlivosťou sa dopustil Marenia úlohy verejným činiteľom, keď zmaril splnenie úlohy v čase, v ktorom mala byť splnená a dal Poisťovni dostatok času a priestoru na zahladenie stôp po trestnom čine/ po trestných činoch. Toto uznesenie odobrila Vojenská obvodná prokuratúra v B. dňa 23. decembra 2010 (OPn 900/10).

10. Pokiaľ ide o záležitosť s doručovaním prvého uznesenia npor. Bc. M. F. z 30. 09. 2009, ktorou ostatné spomínané orgány činné v trestnom konaní majú zahmlievať omnoho

podstatnejšie pochybenia npor. Bc. M. F. a ďalších jeho kolegov (R. Š. a ďalších), chronologicky opíšem jednotlivé až absurdné protirečenia orgánov činných v trestnom konaní s doručenkou k nemu; a) Vo vyrozumení z 07. júna 2010 (1 Pn 919/09-7) mi prokurátorka JUDr. P. H. píše: „Citovanými uzneseniami Trestného poriadku sa poverený príslušník PZ neriadil (...) Z poštovej doručenky nevyplýva, že zásielka bola uložená na pošte a že bol uskutočnený nový bezvýsledný pokus o doručovanie." b) V uznesení z 22. 11. 2010 (ČVS: SKIS-403/IS-1-V-2009) mi mjr. Ing. Z. D. z Inšpekčnej služby MV SR naopak píše: „Predmetné uznesenie bolo zaslané formou doporučenej zásielky oznamovateľovi na adresu, ktorú uviedol v zápisnici o trestnom oznámení (...). Vo svojom prípise adresovanom oznamovateľovi, dozorná prokurátorka konštatuje, že v spôsobe doručovania príslušníka PZ došlo k pochybeniu, keď namiesto zaslania uznesenia do vlastných rúk zaslal písomnosť adresátovi len doporučene." Tento spôsob doručovania protirečí tvrdeniu o doručovaní policajtom od prokurátorky JUDr. P. H. Avšak evidentne má mjr. Ing. Z. D. tiež nadržovať npor. Bc. M. F. Evidentne z toho vyplýva, že naozaj sa to neodoslalo.

11. Dňa 10. 12. 2010 po upovedomení Prezídia Policajného zboru Úradu boja proti korupcii zo dňa 23. 11. 2010 o postúpení časti podania na Sekciu kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra z 05. 11. 2010 na Generálnu prokuratúru som kvôli zlým skúsenostiam s orgánmi činnými v trestnom konaní podal osobne spomenuté podanie z 05. 11. 2010 tiež na Generálnu prokuratúru, pričom som toto odoslanie patrične okomentoval. Prokurátor trestného odboru Generálnej prokuratúry JUDr. P. G. to však vrátane podania z 05. 11. 2010 nedôvodné celé nazval opakovaným podaním. V reakcii na to som teda dňa 29. 12. 2010 podal podanie s dátumom 27. 12. 2010 tomuto prokurátorovi, kde jednak dokazujem pochybenia a trestné činy orgánov činných v trestnom konaní vo veci Poisťovne, a jednak dokazujem, že nejde o opakované podanie, lebo toto podanie v prvom rade obsahuje nové skutočnosti, a v druhom rade o väčšine starších skutočností sa nikdy nekonalo. Odpoveďou bolo vyrozumenie tohto prokurátora trestného odboru Generálnej prokuratúry IV/1 Gn 1477/10-11 zo dňa 03. 01. 2011, v ktorom obchádza tiež podstatné časti všetkých mojich doterajších podaní, vec nazýva sporom pre občianskoprávne konanie, hoci ide o trestný čin, a čitateľne nadržiava Poisťovni a napadnutým orgánom činným v trestnom konaní. Už úplne arogantné je tvrdenie prokurátora JUDr. P. G., že „až v prípade, že by z rozhodnutia príslušného súdu v občianskoprávnom alebo

obchodnoprávnom konaní vyplynuli skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania pre konkrétny čin uvedený v osobitnej časti trestného zákona, budú môcť prijať orgány činné v trestnom konaní príslušné opatrenia.“ Takéto dehonestovanie trestného poriadku v platnom znení zo strany prokurátora Generálnej prokuratúry SR je na uváženie. Podľa tohto prokurátora, keď Poisťovňa ako banková inštitúcia skresľuje s tichým požehnaním NBS hospodárske výsledky a okráda klientov o majetok na ich účtoch, majú títo klienti viesť dlhé občianske spory, a až na ich základe má orgán činný v trestnom konaní niečo podpísať.»

Sťažovateľ na základe uvedeného skutkového stavu namieta, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, I. inšpekčné oddelenie (ďalej len „ministerstvo vnútra“) a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej „generálna prokuratúra“ alebo aj „prokurátor generálnej prokuratúry“) «sa neústavným konaním a opomínaním povinného konania dopustili týchto pochybení:

1. Policajt npor. Bc. M. F. opomenutím povinného konania voči narušiteľovi môjho vlastníckeho práva Poisťovňou porušil článok čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keď mi uprel moje právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Týmto zároveň porušil článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku), ktorým je Slovenská republika viazaná. Sporenie na účte mojej neinvestičnej zmluvy životného poistenia číslo 84114 v Poisťovni bolo a je sporením na môj dôchodok.

2. Prokurátorka Okresnej prokuratúry B. JUDr. P. H. opomenutím jej riadneho dozoru nad činnosťou policajta npor. Bc. M. F. porušila tiež články 20 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy SR. Tiež porušila moje právo garantované článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku). Zároveň tým porušila moje právo garantované článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok) z 04. XI. 1950, ktorým je Slovenská republika viazaná. Tieto pochybenia a porušenia mojich uvedených práv prokurátorkou JUDr. P. H. vznikli jej uznesením 1 Pn 919/09-19 zo dňa 19. augusta 2010 a upovedomením 1 Pn 919/09-26 zo dňa 11. októbra 2010.

3. Spravodajská jednotka finančnej polície Úradu boja proti organizovanej kriminalite ako špecializovaná policajná jednotka disponuje technikou a odborníkmi na finančnú kriminalitu, ktorá sa pácha aj prostredníctvom IT technológií. Podklady na začatie konania v Poisťovni táto jednotka mala dostatočné, avšak konať nezačala. Týmto opomenutím konania a postúpením veci do pôsobnosti priamych kolegov npor. Bc. M. F., ktorého som označil za podozrivého z nadržovania (upovedomenie PPZ-BOK-FP-IV-121-002/2010 zo dňa 31. 08. 2010), došlo zo strany Spravodajskej jednotky finančnej polície Úradu boja proti organizovanej kriminalite k porušeniu môjho práva garantovaného článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu." Zároveň táto špecializovaná jednotka porušila moje právo garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Týmto sa zároveň porušil článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku), ktorým je Slovenská republika viazaná.

4. Policajt Okresného riaditeľstva policajného zboru B. a kolega policajta npor. Bc. M. F. npor. R. Š. opomenutím povinného konania voči Poisťovni ako narušiteľovi môjho vlastníckeho práva porušil článok čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keď mi uprel moje právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Týmto zároveň porušil článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku), ktorým je Slovenská republika viazaná. Opomenutím povinného konania voči kolegovi npor. Bc. M. F. a voči prokurátorke JUDr. P. H. porušil znova okrem týchto porušení spomínaných v súvislosti so zanedbaním ochrany majetku aj moje právo garantované článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok) z 04. XI. 1950, ktorým je Slovenská republika viazaná.

5. Prokurátor Krajskej prokuratúry v B. JUDr. D. Š. v jeho vyrozumení 1 Kn 548/10-8 zo dňa 20. 10. 2010 schválením nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní porušil moje právo garantované článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok) z 04. XI. 1950, ktorým je Slovenská republika viazaná. Opomenutím konaní na ochranu môjho narušeného vlastníckeho práva, ktorého porušenie v zlom úmysle popiera, porušil článok čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keď mi uprel moje právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Týmto zároveň porušil

článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku), ktorým je Slovenská republika viazaná.

6. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Odboru inšpekčnej služby MV SR jej uznesením mjr. Ing. Z. D.ČVS:SKIS-403/IS-1-V-2010 zo dňa 22. 11. 2010 porušila moje právo garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a Obvodná vojenská prokuratúra v B. v jej uznesení OPn 900/10 zo dňa 23. decembra 2010 tiež porušila moje právo garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a porušila aj právo garantované článkom 13 (právo na účinný opravný prostriedok) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04. XI. 1950.

7. Prokurátor trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. P. G. vyrozumením IV/1 Gn 1477/-11 zo dňa 03. 01. 2011 a schválením nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní porušil moje právo garantované článkom 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na účinný opravný prostriedok) z 04. XI. 1950, ktorým je Slovenská republika viazaná. Opomenutím konaní na ochranu môjho narušeného vlastníckeho práva, ktorého porušenie v zlom úmysle popiera, porušil článok čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keď mi uprel moje právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Týmto zároveň porušil článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 20. III. 1952 (ochrana majetku), ktorým je Slovenská republika viazaná.».

V tejto súvislosti sťažovateľ žiada (v časti označenej ako *„Návrh na rozhodnutie vo veci samej“*) *„1. ... podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky preskúmanie porušení mnou uvádzaných práv a slobôd.*

2. Podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky na základe preskúmania podľa časti III/1 tejto ústavnej sťažnosti žiadam priznanie finančného zadosťučinenia od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v celkovej výške 15 332,- EUR, na plnenie ktorého majú byť tieto orgány povinné spoločne a nerozdielne. Ide o súčet súm 332,- EUR, ktorú odcudzila z pevnej rezervy môjho životného neinvestičného poistenia poisťovňa A., a. s., sumy 1000,- EUR, ktorá je súčtom nákladov na poštovné, nákladov na realizáciu korešpondencie ohľadom celej veci (hovorné telefónnych operátorov, náklady na elektrickú energiu v súvislosti s vyhotovením zásielok, ekonomická

strata ohľadom času venovanému realizácii zásielok), sumy 7 000,- EUR ako kompenzácie nemajetkovej psychickej a morálnej ujmy spôsobenej menovanými zložkami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré ako orgány ochrany práva a štátnej represie vedome opomínali výkon ich zákonných povinností a nerešpektovali Ústavu Slovenskej republiky a medzinárodné dohovory, ktorými je Slovenská republika viazaná. Ďalšia sumy 7 000,- EUR má byť kompenzácia psychickej a morálnej ujmy spôsobenej menovanými zložkami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré takisto ako orgány ochrany práva a štátnej represie vedome opomínali výkon ich zákonných povinností a nerešpektovali Ústavu Slovenskej republiky a medzinárodné dohovory, ktorými je Slovenská republika viazaná.

3. Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky žiadam po preskúmaní spomínaných pochybení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o prikázanie povinného konania, ktoré podľa časti I. tejto ústavnej sťažnosti opomenuli.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti,

alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04). Ústava ani zákon o ústavnom súde taktiež nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Petit navrhovaný sťažovateľom má síce formálne nedostatky, z obsahu doručenej sťažnosti a z jej príloh ústavný súd však ustálil jeho znenie v rozsahu, v ktorom sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dodatkový protokol“) a porušenie čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) orgánmi verejnej moci, a to

- uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania, oddelenia skráteného vyšetrovania B. (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009;

- prípisom Okresnej prokuratúry B. (ďalej „okresná prokuratúra“ alebo aj „prokurátorka okresnej prokuratúry“) č. k. 1 Pn 919/09-7 zo 7. júna 2010;

- uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010;

- prípisom Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, spravodajskej jednotky finančnej polície (ďalej len „prezídium PZ“) č. PPZ-BOK-FP-IV-121-002/2010 z 31. augusta 2010;

- uznesením okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: ORP-2279/1-OSV-B1-2010-ŠE z 13. septembra 2010;

- prípisom okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-26 z 11. októbra 2010;

- prípisom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej „krajská prokuratúra“ alebo aj „prokurátor krajskej prokuratúry“) č. k. 1 KN 548/10-8 z 20. októbra 2010;

- uznesením ministerstva vnútra č. ČVS: SKIS-403/IS-1-V-2010 z 22. novembra 2010;

-uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry B. (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) sp. zn. O Pn 900/10 z 23. decembra 2010;

- prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 1477/10-11 z 3. januára 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009 ústavný súd uvádza, že vec napadla na Obvodnom oddelení Policajného zboru Ž. na základe trestného oznámenia sťažovateľa, ktoré podal proti neznámemu páchateľovi v súvislosti s podozrením zo spáchania trestného činu podvodu, a bola vedená pod sp. zn. ČVS: ORP-2273/ZV-ZA-2009. Z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti bola postúpená okresnému riaditeľstvu PZ. Okresné riaditeľstvo PZ označeným uznesením odmietlo vec sťažovateľa týkajúcu sa podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu. Ústavný súd k tejto časti sťažnosti uvádza, že vzhľadom na princíp subsidiarity je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neprípustná, pretože proti tomuto uzneseniu bol sťažovateľ oprávnený (a toto oprávnenie aj využil) podať sťažnosť.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa okresnou prokuratúrou uznesením č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010, ktorým prokurátorka okresnej prokuratúry zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009. Ústavný súd uvádza, že napriek tomu, že proti namietanému uzneseniu je vylúčené podanie opravného prostriedku, sťažovateľ mal k dispozícii a mohol využiť podanie podnetu a opakovaného podnetu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z. z.“). Vzhľadom na princíp subsidiarity je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neprípustná, pretože proti tomuto uzneseniu bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť.

3. Čo sa týka namietaného porušenia označených práv sťažovateľa prípisom okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-26 z 11. októbra 2010, ktorým okresná prokuratúra reagovala

na postup okresného riaditeľstva PZ, ktoré podľa tvrdenia sťažovateľa mu nedoručilo uznesenie sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009, prokurátorka okresnej prokuratúry sťažovateľovi v súvislosti s namietaným prípisom oznámila, že táto skutočnosť už bola preverovaná v rámci rozhodovania o jeho žiadosti o preskúmanie postupu okresného riaditeľstva PZ z 3. mája 2010 a bola vybavená prípisom okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-7 zo 7. júna 2010 tak, že sťažovateľovi zaslala v prílohe opis napadnutého rozhodnutia okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009 s tým, že je proti nemu prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ v zákonnej lehote podal a o ktorej rozhodla uznesením č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010. Uvedený postup prokurátorky okresnej prokuratúry bol preskúmaný generálnou prokuratúrou na základe podaní sťažovateľa z 5. novembra 2010, 10. decembra 2010 a 27. decembra 2010, ktoré boli posúdené ako opakované podnety, na vybavenie ktorých je príslušná generálna prokuratúra podľa zákona č. 153/2001 Z. z., pričom v prípise č. k. IV/1 Gn 1477/10-11 z 3. januára 2011 generálna prokuratúra konštatovala, že v postupe prokurátorky okresnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 919/09 nezistila žiadnu nezákonnosť. Znamená to, že sťažovateľ využil možnosť podania opakovaných podnetov na preskúmanie postupu prokurátorky okresnej prokuratúry. Vychádzajúc z princípu subsidiarity je preto sťažnosť sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu v tejto časti neprípustná.

4. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa prípisom prezídia PZ sp. zn. PPZ-BOK-FP-IV-121-002/2010 z 31. augusta 2010, ktorým prezídium PZ upovedomilo sťažovateľa o tom, že 31. augusta 2010 bolo jeho trestné oznámenie na neznámeho páchateľa týkajúce sa podvodného konania neznámej osoby v poisťovni (odcudzením časti pevnej rezervy z jeho poistnej zmluvy č. 84114 v celkovej výške 332,14 €) odstúpené z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti okresnému riaditeľstvu PZ na ďalšie rozhodnutie. Ústavný súd uvádza, že namietaný prípis mohol sťažovateľ napadnúť právnymi prostriedkami, a to podnetom príslušným orgánom prokuratúry, resp. ministerstvu vnútra. Vzhľadom na uvedené a uplatniac princíp subsidiarity ústavného súdu je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa názoru ústavného súdu neprípustná.

5. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: ORP-2279/1-OSV-B1-2010-ŠE z 13. septembra 2010, ktorým odmietlo trestné oznámenie sťažovateľa na neznámeho páchateľa a podnet na prešetrenie činnosti poisťovne v súvislosti s odcudzením finančnej čiastky z jeho už uvedenej poistnej zmluvy uzatvorenej s poisťovňou, pretože nezistilo dôvod na začatie trestného stíhania s poukazom na už vydané rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009. Ústavný súd uvádza, že vzhľadom na to, že proti tomuto uzneseniu bola prípustná sťažnosť, uplatniac princíp subsidiarity je sťažnosť v tejto časti neprípustná.

6. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 548/10-8 z 20. októbra 2010, v ktorom krajská prokuratúra preskúmala podnet sťažovateľa doručený jej 23. septembra 2010, v ktorom sťažovateľ vyslovuje nespokojnosť s uznesením okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: ORP-2720/1-OSV-B1-2009 z 30. septembra 2009, ako aj s uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010, ústavný súd uvádza, že z namietaného prípisu vyplýva, že krajská prokuratúra posúdila podnet sťažovateľa na základe vyžiadania príslušného spisového materiálu a dospela k záveru, že obe označené uznesenia sú zákonné a v súlade so zisteným skutkovým stavom. Z obsahu trestného oznámenia sťažovateľa nevyplýva podozrenie zo žiadneho trestného činu, ide o zmluvný vzťah sťažovateľa s poisťovňou. Na základe zistených skutočností krajská prokuratúra, keďže nezistila nezákonnosť pri preskúmavaní označených uznesení, podnet ako nedôvodný odložila a vo veci neurobila žiadne opatrenia.

Ústavný súd zistil, že na základe podaní z 5. novembra 2010, 10. decembra 2010 a 27. decembra 2010, ktoré boli posúdené ako opakované podnety, na vybavenie ktorých je príslušná generálna prokuratúra, prokurátor generálnej prokuratúry preskúmal príslušný postup prokurátora krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 548/10 z 20. októbra 2010 a dospel k záveru, že v jeho postupe nezistil žiadnu nezákonnosť a v celom rozsahu sa s ním stotožnil. Uplatniac princíp subsidiarity ústavný súd aj túto časť sťažnosti sťažovateľa považuje za neprípustnú.

7. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením ministerstva vnútra č. ČVS: SKIS-403/IS-1-V-2010 z 22. novembra 2010, ktorým odmietlo trestné oznámenia sťažovateľa z 5. novembra 2010 *«v časti týkajúcej sa podozrenia z prečinov zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť dvaja príslušníci PZ zaradení na Oddelení skráteného vyšetrovania B., Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v B. v mieste výkonu svojej služobnej činnosti v B. tým, že podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietli trestné oznámenia menovaného vydaním uznesení zo dňa 30. 09. 2009 pod ČVS:ORP-2720/1-OSV-B1-2009 a zo dňa 13. 09. 2010 pod ČVS:ORP-2279/1-OSV-B1-2010, pričom jeden z nich mal neuvedeným spôsobom kamuflovať doručovanie jeho prvého uznesenia v roku 2009 na adresu oznamovateľa a pokus o doručenie nezopakoval, čím mali „dať priestor poisťovni na machinácie, ktoré sťažujú hodnoverné zistenie skutkového stavu", odmietam, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku»*. Proti tomuto uzneseniu bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť; toto svoje oprávnenie aj využil a na základe jeho sťažnosti vojenská obvodná prokuratúra uznesením sp. zn. O Pn 900/10 z 23. decembra 2010 zamietla sťažnosť sťažovateľa z dôvodu, že nie je dôvodná. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti považuje za neprípustnú rešpektujúc svoju subsidiárnu právomoc pri ochrane základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie ministerstva vnútra *„je uznesením na celkom iné podanie"*, ako podal, mal podľa názoru ústavného súdu túto skutočnosť namietať v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu. Z uznesenia vojenskej obvodnej prokuratúry vyplýva, že sa týka len tých skutočností, ktoré zakladali vlastnú vecnú pôsobnosť vojenskej súčasti prokuratúry v zmysle opatrenia generálneho prokuratúra, to znamená iba protiprávne konania príslušníkov Policajného zboru. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu ministerstva vnútra namieta, že sa nezaoberalo a nerozhodlo o celom jeho trestnom oznámení, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sa mal domáhať vybavenia svojho trestného oznámenia v časti nepatriacej do právomoci vojenskej obvodnej prokuratúry právnymi prostriedkami, ktoré mal k dispozícii podľa príslušných

trestnoprávnych predpisov, resp. na základe právnych prostriedkov, ktoré mu poskytuje zákon č. 153/2001 Z. z. Vzhľadom na to, že tak neurobil, ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti.

8. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa prípisom prokuratúra generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 1477/10-11 z 3. januára 2011, ktorým prokurátor generálnej prokuratúry odložil podnety sťažovateľa ako nedôvodné vo všetkých bodoch ich obsahu, ústavný súd uvádza, že preskúmal napadnutý prípis prokurátora generálnej prokuratúry. Prokurátor generálnej prokuratúry odôvodnil svoj právny názor na opakované podnety sťažovateľa takto:

„Na základe podaní z 05. 11. 2010, 10. 12. 2010 a 27. 12. 2010, ktoré boli posúdené ako opakované podnety, na vybavenie ktorých je podľa zákona o prokuratúre príslušná Generálna prokuratúra SR, preskúmal som príslušný postup prokurátora Krajskej prokuratúry v B. vo veci pod sp. zn. 1 Kn 548/10 z 20. 10. 2010, ako aj postup prokurátorky Okresnej prokuratúry B. vo veci sp. zn. I Pn 919/09.

V ich postupe, som nezistil žiadnu nezákonnosť.

S rozhodnutím prokurátora Krajskej prokuratúry v B. sa preto v celom rozsahu stotožňujem a na jeho stanovisko z 20. 10. 2010 poukazujem.“

Tento záver generálnej prokuratúry je založený na posúdení uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 919/09-19 z 19. augusta 2010, ktoré odôvodnila takto:

„Napadnuté uznesenie ako aj na vec sa vzťahujúci spisový materiál som preskúmala a zistila som, že po formálnej stránke spĺňa všetky náležitosti, ktoré sú uvedené v ustanoveniach § 176 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku.

Podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Objektívna stránka trestného činu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona spočíva v obohatení seba alebo inej osoby podvodným konaním (t. j. uvedením iného

do omylu alebo využitím omylu iného), čím musí byť spôsobená malá škoda. Uvedením do omylu je konanie, ktorým páchateľ predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Pri využití omylu iného páchateľ k omylu neprispel, ale v príčinnom vzťahu s ním konal tak, aby ku škode cudzieho majetku seba alebo iného obohatil. Trestný čin podvodu je z hľadiska subjektívnej stránky úmyselným trestným činom.

V uvedenom prípade k naplneniu skutkovej podstaty prečinu podvodu nedošlo po objektívnej ani subjektívnej stránke. Oznamovateľ namieta nesúlad výšky pevnej rezervy, ktorá mu bola priebežne za jednotlivé časové obdobia oznamovaná poisťovňou vo vyúčtovaniach (od obdobia za rok 2004 do obdobia za rok 2008) s výškou pevnej rezervy vyčíslenej vo výpise poisťovne za rovnaké časové obdobia (list poisťovne z 18. 08. 2009). Je pravdou, že stav pevnej rezervy uvádzaný poisťovňou vo výpise je nižší ako stav rezervy uvádzaný v jednotlivých vyúčtovaniach, čo však nemožno považovať za úmyselné podvodné konanie v trestnoprávnom zmysle zo strany zodpovedných pracovníkov poisťovne. V danom prípade taktiež absentuje akékoľvek vykonanie majetkovej dispozície v omyle.

Konanie popísané vo výrokovej časti tohto uznesenia taktiež nenapĺňa skutkovú podstatu prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona. Vykazovanie nižšej výšky pevnej rezervy vo výpise adresovanom oznamovateľovi nemožno považovať za úmyselné odňatie veci z dispozície vlastníka a jej prisvojenie zodpovednými pracovníkmi poisťovne. Som toho názoru, že v danom prípade nedošlo ani k naplneniu skutkovej podstaty žiadneho iného trestného činu uvedeného osobitnej časti Trestného zákona.

Pokiaľ ide o namietanú príslušnosť povereného príslušníka Okresného riaditeľstva PZ, Odboru skráteného vyšetrovania na rozhodnutie o trestnom oznámení, táto je daná ustanovením § 202 Trestného poriadku, podľa ktorého skrátené vyšetrovanie o prečinoch, pre ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje tri roky, vykonáva policajt uvedený v §10 odsek 8 písmeno c) až h) Trestného poriadku. Toto ustanovenia sa analogicky vzťahuje aj na postup pred začatím trestného stíhania a takýmto policajtom je podľa § 10 odsek 8 písmeno c) Trestného poriadku práve poverený príslušník PZ.

V danej veci sa jedná vyslovene o občianskoprávny spor, predmetom ktorého je výška pevnej rezervy tvorenej na základe zmluvného vzťahu medzi oznamovateľom ako poisteným a poisťovňou A., a. s. ako poisťovateľom. Nie je v právomoci orgánov činných v

trestnom konaní kontrolovať plnenie zmluvných povinností jednotlivými stranami. Použitie inštitútov trestného práva prichádza do úvahy tam, kde prostriedky iných právnych odvetví nepostačujú k ochrane práv dotknutých osôb a intenzita porušenia týchto práv dosahuje mieru predpokladanú normami trestného práva. Pokiaľ sa oznamovateľ domnieva, že došlo k porušeniu jeho práv, môže si ich uplatňovať v inom než trestnom konaní.

Podľa § 193 odsek 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je prípustná, ak bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo ak nie ja dôvodná.

S poukazom na skutočnosť, že všetky napadnuteľné výroky uznesenia sú správne a nedošlo k porušeniu procesných ustanovení o konaní, ktoré vydaniu uznesenia predchádzalo, možno konštatovať, že sťažnosť oznamovateľa nie je dôvodná a preto som ju podľa 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku zamietla.“

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry a dospel k záveru, že vychádza zo zisteného skutkového stavu, je v súlade s príslušnými trestnoprávnymi predpismi, ktorých aplikácia nevykazuje znaky svojvôle. Uznesenie je jasne a zrozumiteľne odôvodnené, nie je arbitrárne a je ústavne akceptovateľné. Tomuto záveru korešponduje aj stanovisko generálnej prokuratúry, v ktorom sa uvádza:

«V predmetnej veci ide o spor, ktorý nie je možné riešiť v rámci trestného konania, nakoľko zo samotného oznámenia, ako aj jeho príloh nevyplýva podozrenie zo spáchania trestného činu.

Orgánom činným v trestnom konaní neprislúcha rozhodovať o veciach, ktoré spadajú výlučne do rozhodovacej právomoci súdov v rámci občianskoprávneho, alebo obchodno-právneho konania.

Prejudikovanie takéhoto rozhodnutia, teda rozhodnutia príslušného súdu orgánmi činnými v trestnom konaní, by malo za následok jeho nezákonnosť.

Orgány činné v trestnom konaní nemôžu vysloviť jednoznačne záver o tom, či konaním neznámej osoby v poisťovni, Vám boli odcudzené finančné prostriedky z pevnej rezervy životného poistenia 000084114 vo výške 332,- € iba na základe Vášho

presvedčenia, pokiaľ vyjadrenia dotknutého subjektu relevantným spôsobom vysvetľujú, ako k vzniku uvedenej situácii došlo.

Skutočnosť o trestno-právnom konaní musí vyplývať priamo z protiprávneho konania, ktoré nie je potrebné inak dokazovať. V danom prípade by dokazovanie „odcudzenia“ Vami uvádzanej sumy presiahlo rámec trestného konania. Preto začatie trestného stíhania vo veci by bolo predčasné, neodôvodnené a teda aj nezákonné.

Preto až v prípade, že by z rozhodnutia príslušného súdu v občianskoprávnom, alebo obchodno-právnom konaní vyplynuli skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania pre konkrétny trestný čin uvedený v osobitnej časti trestného zákona, budú môcť prijať orgány činné v trestnom konaní príslušné opatrenia.

Akým spôsobom by ste mali postupovať Vás prokuratúra nemôže usmerniť, nakoľko prokurátor nemôže v rámci svojho postavenia zaväzovať iné orgány, alebo iné právnické osoby, ale ani fyzické osoby svojimi výkladovými stanoviskami (§ 4 ods. 2 zák. č. 153/2001 Z. z.).»

Podľa názoru ústavného súdu je vybavenie opakovaných podnetov namietaným prípisom prokurátora generálnej prokuratúry ústavne akceptovateľné. V napadnutom prípise je identifikovaný predmet sporu, ktorý nemožno riešiť v rámci trestného konania dostatočným spôsobom, ktorý je vecný a napriek stručnosti aj dostatočne presvedčivý. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nemôže v rámci svojho postavenia zaväzovať iné orgány alebo právnické osoby a ani usmerňovať, vyplýva zo samotného postavenia prokuratúry a toto stanovisko nemožno nijakým spôsobom spochybniť. Vzhľadom na uvedené je táto časť sťažnosti sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom prokurátora generálnej prokuratúry nestotožňuje, nepostačuje sama osobe na prijatie eventuálneho záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého prípisu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Poukazujúc na čiastkové závery k jednotlivým častiam sťažnosti sťažovateľa ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2012